

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Η στιγμή αυτή, την τόσο οργανική κ' επίσημη, πλησίασε πάλι Γενναίο ο καρδιανάλος της Λουθηρανής και του είτε με επισημότητα:

— Κύριε, είμαι ο εκκλησιαστικός λειτουργός και στο όνομα του Χριστού σε απαλλάσσω από τόν θάνατον σου!

— Εύχαριστώ, δέσποτα, εύχαριστώ, φώναξε η Ιωάννα, καταφιλούντας τὰ χέρια του καρδιανάλου. Αυτό που έβρισκα τώρα είναι μια πραγματική χριστιανική πράξη, αξία ενός μεγάλου επισκόπου. "Ω, αν ξέρατε πόσο τόν αγαπώ!" Αν ξέρατε πόσο είναι καλός κ' ευγενικός! Αν ξέρατε πόσο βασανίστηκε απ' τούς ανθρώπους, πόσο λάντατο! Επί τέλους όμως αυτή τη φορά σόησε κ' αυτό τὸ όφελος σέ σάς!

Αν πρόθεση να τελειώσει τη φράση της η Ιωάννα κ' άκούστηκε ξαφνικά στο δρόμο κλάυσιον αλόγων. Πολλοί έλατσε σταμάτησαν μπρος στην πόρτα του σπιτιού.

— Αιότι είναι!... Έπιτασιν κούλας οι άθλιοι!... φώναξε ο Διονύσιος Γενναίος, θεέ μου, φέρετε. Μεγαλειότητά!... Φύγετε, για τὸ Θεό, φύγετε όσα είναι καλός!...

— Δεν έχετε πια ζωόν να φέρουμε, είτε ο δούξ Γκώζης. Πρέπει να τούς χτυπήσουμε!

Καί λέγοντας αυτά, έβγαλε άμέσως τὸ ξίφος του. "Όλοι οι ευλαβίδια τον έμυμήθησαν και παρατάχτησαν γύρω από τη βασιλίσα. Ο Διονύσιος, με τὸ χέρι στο χέρι κ' αυτός, πήγε να κυτάξει απ' τὸ παράθυρο.

— Δεν είναι Λουθηρανός, τούς φώναξε άμέσως με μια άπεριόριστη χαρά, είναι επίσκοπος δική μας.

Η Ιωάννα πλησίασε κ' αυτή στο παράθυρο και μόλις έφτασε ένα βλέμμα στο δρόμο, άνεγκασθη τον Ροβέρτον Κέρ επί κεφαλής τόν ίππώνον!... Αυτό την έκανε ν' ανατριχιάσει! Το αμα της εταίριος! Κετονοηθέντος άπελευθερώμενα εξαγάγει:

— Ερχονται για σένα, διατηρούμεν μου συζυγε!... Δεν βλέπετε τόν γοημιστή του Κωνσταντίνου που τούς έφερε να σε πιάσουν;

— Τόν Ροβέρτον Κέρ; φώτισε η' έκπληξι ο' Εορίκος Μοντιμερναύ.

— Να, εκλιμαυρώτατε, αυτόν τόν άσπαστο έχθρό μας, τὸ λυσσώδη διάκτη μας... Πάει ο' άνδρας μου, χάθηκε...

— Μη φοβάσαι, δεν θα πάθῃ τίποτε, απειχθήσε ο' δούξ.

Η θύρα άνοίχτηκε άυτόματα και μπήκε ο Ροβέρτος με άπερατικό ήθος και ποθητό βλέμμα. Μόλις είδε τη βασιλίσα και τούς εταίριδες που την περιτοίχον, σήκωσε τα φρύδια και χλωμίωσε λίγο. "Όσο τούτο τούς έχαρτίσε με άταραξία και στάρτησε προς τὸν σιζοδεδούχτη.

— Τι άγαπάτε, χωρίς; τόν ερώτησε ο Διονύσιος προχωρώντας προς αὐτόν δύο βήματα.

— Εν όνομα του βασιλέως και του Κωνσταντίνου σε συλλαιβάω, Διονύσιε Γενναίε, άπάντης ο Ροβέρτος, ενώ τὰ μάτια του άστραφταν από χαρά.

— Η αδελφέ σου, ζώει, είναι μεγάλη, είτε προχωρώντας η Μαρία Στοάστ. Αλλά τότε έμιασε να μιλάει έτσι μπροστά στη βασιλίσα:

— Η Μεγαλειότης σας, είτε υποκλιόμενος φρυά ο Ροβέρτος, άς λάβῃ απ' όμην της ότι έτελειώ άνωταρον έντολήν, εις τήν όποιαν όλοι όφείλου να άπακούουν.

— Η Ιωάννα έπεσε στα γόνατα της Μαρίας Στοάστ και την έπασε απ' τὰ χέρια τραυλιώντας:

— Μην τόν άκούτε, βασιλίσα μου, είναι ψεύτης. Τόλημνε να μου εξαγάγη τόν έρωτά του και επειδή τόν έδιωξα με την περιφρόνηση που τὸν άξίζει, θέλει να με εκδικηθῆ συλλαμβάνοντας τὸ στήνόν μου. Αὐτή είναι η' αλήθεια, αν έξη την τόλμη, άς με διαφεσθόν.

Ο Ροβέρτος έβγαλε άμέσως από τὴ ζώνη του μια περγαμηνή με την υπογραφή του Κωνσταντίνου και την έδειξε στη βασιλίσα λέγοντας:

— Ίδου η' διαταγή της συλλήψεως του. Διαβάστε την, αν είσαρεστήσε.

— Καί για ποῦ έβλεμμα κατηγορεῖται αυτός; ο νεός; φώτισε η Μαρία Στοάστ έκληκτική.

— Διότι ός Ουγενότος έπέδου-

λάβῃ την ασφάλειαν του θρόνου και την ειρήνην του Κράτους.

— Η άπόφασις αυτή, παρετήρησε η βασιλίσα, ξεδόχη άνάγκη δούλους κατοῖν φρεδόνον. γιατί ο Διονύσιος Γενναίος δεν είναι πια Λουθηρανός και ούτε ένέχεται σε καμιά συνομοσία.

Ο Ροβέρτος Κέρ φώτισε η' όργη τις γροθίες του να αλάτρησε:

— Δεπόδια που δεν μπορώ να σας έπασ... Αλλά δεν μπορώ να εξακολούθησῃ, γιατί τόν διεζώνει ο δούξ Γκώζης προχωρώντας προς τὸ μέρος του.

— Α, τέτοιος είσαι, άνόητε; τὸ φώναξε όργισμένος. Τολμής να άντιλέγῃς μπροστά στη βασιλίσα; Η άνάδειά σου όμολογώμενος δεν έχει όρια. Έλα, τόρα, ξεκουράσῃν γρήγορα απ' εδώ για να μη σου ζόφῃ τ' αὐτά για τὰ χωρτίσῃσιν στην πόρτα...

Ο Ροβέρτος έφωτισε στο δούκα μια ποτῆ γεμάτη μύρον, έγινε κατάχλωμος και κλονίστηκε. Χωρίς όμως ν' άποκριθῆ στα δούκα, γύρσε πάλι προς τη βασιλίσα και της είπε:

— Συναπάντημα τὸ βαθύ σεβασμό του όφείλω να έξη άπέναντί σας, αλλά επιτρέψατέ μου να σας παρατηρήσω ταπεινότατα ότι έπακούω στις διαταγές του βασιλέως, της άντιβασιλίσης και του Κωνσταντίνου.

Ο δούξ Γκώζης τρίζοντας τὰ δόντια του, φρεδόντας και ξεφραίνοντας από λύσσα, πλησίασε τὸ Ροβέρτο και ήρθεος τὸ χέρι του να τόν χτυπήσει.

Ο γοημιστής του Κωνσταντίνου βλέποντας αυτή τη χειρονομία, έγινε με μιας ποικιλοχρόνος απ' τὸ θῆλον του. Η βασιλίσα όμως εγγυρε στο θῆλο της να αναγκασθῆ κ' ο δούξ την έπαύσε.

— Κύριε, είτε κατόπιν η Μαρία Στοάστ στο Ροβέρτο Κέρ, αυτή τη στιγμή βρισκόσαστε μπροστά στη βασιλίσα της Σκωτίας, τὴ χίρα του τελευταίου βασιλέως σας, και πρέπει να γυροφίτε ότι αυτός ο' άνθρώπος έσωσε τη ζωή μου με άγένην της ομῆς του. Έπομένως άνήκει αποδικάζεις στον όθρο μου και δεν έχετε κανένα δικαίωμα έπάνον του. Είναι μάλιστα πρόθυμη να ξεγυρηθῆ μόνη μου στον Κωνσταντίνο και να χαλίωρη την εθίλην σας. Είναι καλός να απέθετε, κύριε.

Ο Ροβέρτος δάγκωσε τὰ χείλη του με τέτοια λύσσα, ποῦ μάτιον, χωρίς να αισθανθῆ τόν πόνο.

— Είναι έτοιμος να άνοχηθῃσῃ, είτε, αλλά ζετεινω την ήμεταρον Μεγαλειότητα να δειλήσῃ ν' άκούση δύο λόγια άκόμα, μόνο δύο λόγια...

— Φαίνεται ότι μισείτε πολύ αυτόν τὸ νεό, είτε η βασιλίσα ορίζοντας έπάνον του ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση. Μήλητε, τέλος πάντων, για να δοῦμε τί θα μάς πῆτε...

Ο Ροβέρτος χωρίς να χαμηλώσει καθόλου τὰ μάτια του μπρος στο άσπαστο βλέμμα της άνάσης χαμογέλισε άταίρια και είπε:

— Θά σας άποδείξω, Μεγαλειότητά, ότι για ν' άνωσθ, έχω σεβαρό λόγο και ότι φροντίσω περισσότερο απ' όσα φαντάζεσθε για την τιμή του όθρου και του θρόνου σας!

Ο Ροβέρτος Κέρ σ' αυτό τὸ σημείο σταμάτησε. "Όλα βαστοίσαν την άνατην του γιατί προσαβάνονταν ότι ο δυνάμιος έχθρός του Διονύσιου Γενναίου είχε φρεδῆ για τὸ τέλος τὸ τρομερότερο πλήγμα. Άκόμα κ' ο μικρός Γογήςος με τὸ παιδί του ένστοπτο ενάτταξε κατάντα τὸ γοημιστή του Κωνσταντίνου, αν νάθετε να άποτοίχησῃ στη μνήμη του για πάντα τη ζωοφή μορφή του. Ο Ροβέρτος άφού στατήρησε λίγο περιέφερε σ' όλος ένα βλέμμα άγροιακό και δείχνοντας με τὸ χέρι του τόν στήνόν της Ιωάννας εθροντοφώρησε:

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

— Αὐτός ο' άνθρώπος, τόν όποιον η Μεγαλειότης σας προσλαβεί ν' απαλλάξῃ από τη δικαιοσύνη της Γαλλίας, τόν όποιον η βασιλίσα της Σκωτίας ζῆτει να πῆρη στην άκαλοῖα της, ο' άνθρώπος αυτός είναι δολοφόνος! Όρκίζομαι ότι λέγω την αλήθεια και τόν προαίω να με διαφεσθῇ!...

Ο Διονύσιος με τὸ ξίφος στο χέρι πήγε να κυτάξει απ' τὸ παράθυρο...

(Άκολουθεί).